

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 6

AUGUST 1996

32. årgang

TILREGNET RETTFERDIGHET

av C. O. Rosenius

"Således priser også David det menneske salig som Gud tilregner rettferdighet uten gjerninger" (Rom.4.6).

Dette skriftstedet sier oss med klare og bestemte ord at et menneske kan være rettferdig for Gud, selv om det ennå plages av synd. Når Gud rettferdiggjør et menneske, betyr det ikke at han utsletter den onde natur (syndens vesen) og gjør mennesket syndfritt i seg selv. Nei, mennesket rettferdiggjøres ved en tilregning.

Gud rettferdiggjør mennesket på den måten at han tilregner mennesket en rettferdighet som det ikke har i seg selv. (Herren tilregner mennesket Jesu rettferdighet.) Samtidig forlater og skjuler han synden som finnes i det mennesket. Ordet «rettferdiggjøre» kan være tvetydig for noen, derfor bruker apostelen her ordene: «tilregnet rettferdighet». Siden forklarer han med Davids ord hvordan dette skjer.

Kun det menneske er salig "hvis overtredelser er forlatt og hvis synd er skjult". Kun den mann er salig som "Herren ikke tilregner synd".

Når altså det menneske er salig som Herren tilregner rettferdighet uten gjerninger, er det dermed sagt at mennesket i seg selv ikke har noen rettferdighet. Ellers behøvde det ikke å få den tilregnet. Samtidig blir det slått fast at det stadig finnes synd hos det salige mennesket. Ellers hadde det ikke vært nødvendig at Herren skulle skjule synden og ikke tilregne mennesket den.

Dette er Skriftens hovedlære om Kristi stedfortredende gjerning og vår tilregnede rettferdighet. Vi blir altså ikke rettferdiggjort ved at vi i oss selv blir syndfrie, slik som sjelefienden prøver å innbille oss. Nei, vår rettferdighet tilregnes oss, uten at vi er eller blir rettferdige i oss selv.

Oversatt fra dansk "Kristus vårt liv"

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbø, tlf./fax 51433685

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke

Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.

Bankgiro 2490.45.39496.

Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

FRA TROSLÆREN

ANNEN DEL:

DEN TREENIGE GUD SKAPER.

Kapitel 4: Skapelsen.

§ 17. Hvordan og hvor kan et menneske erkjenne skapelsen?

Skriften sier at "ved tro skjønner vi at verden er kommet i stand ved Guds ord" (Heb.11,3). Visstnok kan mennesket gjennom skaperverket og sin medfødte gudsbevissthet vite at det finnes en usynlig og allmektig skaper. Men skaperverket sier oss ikke noe om skapelsen, hvordan det skapte er blitt til eller om hva det egentlig er. Kun Guds ord gir oss den rette erkjennelse her.

"Ved tro skjønner vi". Det sier oss at uten tro skjønner vi intet av skapelsen og det skapte. Bibelen har den eneste autentiske skapelsesberetning som finnes (1.Mos.1-2). Og gjennom hele Bibelen blir det henvist til denne beretningen.

Enkelte hevder at det finnes to skapelsesberetninger. En i 1.Mos.1,1-2,4a og så den andre

i2,4b-25. Den som leser disse avsnittene nøye, vil legge merke til at 2,4b-25 i virkeligheten ikke forteller at skapelsen skjer, men **hvordan** mennesket ble skapt og hvor det hadde sin opprinnelige bolig. Avsnittet er en **videreføring** og en nærmere forklaring av det som er sagt i 1,1-2,4a om menneskets skapelse. 2,4b-25 forutsetter og bygger på det som er skrevet i det første avsnittet.

§ 18 Hva er skapelse?

"Verden er kommet i stand ved Guds Ord så det som sees ikke ble til av det synlige" (Heb.11,3). Med skapelse mener Skriften at Gud frembringer noe som er forskjellig fra ham selv. Han er subjekt og det skapte er objekt. Og han frembringer det av **ingenting**.

Det hebraiske ordet for skape - *bara* - betyr at det ikke finnes noe stoff å lage av. Det betyr at før Gud skapte, eksisterte **ingen** og **intet**. Det var intet kaos, intet stoff, ingen figur, ingen form osv.

§ 19 Hva har Gud skapt?

ALT, svarer Guds ord (Ef.3,9; Kol.1,16; Åpenb.4,11). Han har skapt det synlige og det usynlige.

Himmelen, jorden, lyset, universet, planteverden, dyreverden. Han har skapt englene og menneskene. Han har skapt tiden og rommet. Og alt har han skapt **hvert etter sitt slag**.

Han har gitt formeringsevne til det skapte, slik at alt formerer seg etter sin art.

Til tross for menneskenes evolusjonsteori, har det ikke lyktes noen å frembringe **nye arter**. Menneskene har ved kryssninger, podinger o.a. frembrakt eksemplarer som ser annerledes ut enn andre dyr av arten, og likedan med planter. **Men** dette må opprettholdes ved fortsatt kryssning, poding osv., ellers går individene etterhvert tilbake til sitt opprinnelige fremtoningspreg. Dette viser at det ikke har vært tale om å frembringe noen ny **art**.

Det er Herren som også har skapt alt som vi kaller naturlover og eksistensvilkår.

Men det fulle lys over skapelsen får vi ikke bare ved å se på hva Gud har skapt. Vi må også se på **hvordan** han har skapt.

§ 20. Hvordan har Gud skapt?

Gud skapte ved sitt ORD. "Han talte og det skjedde, han bød og det sto der" (Sal.148,5). "Verden er kommet i stand ved Guds Ord" (Heb,11,3). Med rette er skapelsen blitt kalt en **guddommelig taleakt**. Gud handler gjennom sitt ord. Å forstå dette har også betydning for en rett forståelse av evangeliet og sakramentene. Legg merke til analogien mellom skapelsesakten og gjenfødelsesakten slik den er uttrykt i 2.Kor.4,6.

Vi kan ikke forstå dette. Men Skriften vitner klart at i og med at Gud nevner tingene, eksisterer de som selvstendige ting utenom ham. Et Ord av Gud er aldri "bare et ord".

I denne forbindelse har det sin betydning å nevne at Ordet -visdommen - Livet - Kristus -brukes i en og samme betydning i Skriften (Sal.Ordspr.8,22-36; 1.1f).

Dette kaster lys over Trefoldighetens forhold i skapelsen. Skriften sier at alle ting er skapt av, ved og til Gud (Rom.11,36). Videre sier den at alle ting er skapt av, ved og til Kristus (1.Kor.8,6;Joh.1,3; Kol.1,16; Heb.1,2). Sammenholder vi dette -

at Ordet -visdommen - Kristus identifiseres i Skriften som samme person -kaster det lys over forholdet mellom Faderen og Sønnen i skapelsen.

Faderen tar initiativet, han er kilden - grunnen i Gud til å skape. Og han gjør det ved å "ha sin lyst" i Sønnen som han ser som virkeliggjøreren av sin guddomsvilje. **Sønnen** er "verksmesteren" - midleren, som setter i verk Faderens vilje og ved det ærer Faderen. **Ånden** sendes ut i og med Faderens vilje og Sønnens midlergjerning. På denne måten møter vi Treenigheten allerede i Bibelens første vers: Faderen (Gud) som skaperen, Sønnen som det skapende ord, Ånden som den rugende (skapende) over vannene. I samme grad tillegges skaperverket Faderen og Sønnen og Ånden.

Igjen ser vi analogien mellom skaperverket og forløserverket. Som forholdet mellom Treenigheten er i skaperverket, er forholdet Treenigheten i mellom i forløserverket.

(Fra Øivind Andersens troslære, tilrettelagt ved Lars Fossdal)

Kamerat til barna

Av J.F. Løvgren

"Er det dine barn, alle disse?", spurte mannen som hadde et ærend i huset.

"Nei", sa husmoren, "ikke alle. De tre er mine, men den fjerde der er bare kamerat til barna."

Kamerat til barna! Det vekker tanker. Kameraten til barna har ingen arverett. Ingen rettigheter i det hele tatt. Vel får kameraten kanskje et stykke brød med barna i huset, men de ble utelukket da det knep.

Judas var nok også kamerat til barna. Han fikk vel en bit sammen med dem. Men han fikk ikke del i arven som de andre. Han hadde et sted for seg selv, og dit gikk han.

En mann som nevnes i åpenbaringsboken hadde navn av å leve, men var død. Han var bare kamerat til barna og lekte sammen med dem. Når kvelden kommer må kameraten gå hjem til seg selv. Han går dit hvor han hører hjemme. Husmoren ber ham å gå.

Jesus vil også en gang be noen å gå bort. Blant dem blir kameraten til barna.

Mange kirkegjengere er bare kamerater til barna. Noen nattverd-gjester likeså. De deler brød med

barna, men ikke åndssamfunn. De kommer ikke til å dele det evige hjem med barna.

Hagars sønn var i samme hus som Isak, Saras sønn. De lekte vel sammen og åt sammen. Han var kamerat med sønnen i huset, men han fikk ikke arve sammen med løftets barn; for han var født etter kjødet. Trellene kan være kamerat med barna, men har ingen arverett.

De er kamerat til barna alle hyklerne i menigheten. Når livskvel-den kommer, skilles de ad, om ikke før. De er bare kamerat til barna de uomvendte medlemmene i sangko-rene. De blir ikke med i himlens lovsang selv om de har lekt sammen med barna i ungdomsforeninger, og det verste er at mye av tilstelningene og underholdningen ikke kan annet enn å fabrikkere kamerater i stedet for å føde barn.

Er du barn eller kamerat?

"Driv ut trellkvinnen og hennes sønn," sier Skriften. "Trellen blir ikke i huset til evig tid. Sønnen blir det til evig tid."

(Stykket er innsendt av
Maichen Sandvær Eftevand)

Lov og Evangelium

Av Karl Almli

Når en forkynner Guds Ord, så må en forkynne både lov og evangelium, synd og nåde.

Guds Ord sier om menneskene: "Som det står skrevet: Det er ikke én rettferdig, ikke en eneste. Det er ikke én som er forstandig, det er ikke én som søker Gud. Alle er veket av, alle sammen er blitt udugelige. Det er ikke noen som gjør det gode, ikke en eneste" (Rom.3,10-12).

For at menneskene skal erkjenne at det er slik, må Guds Ånd få gjøre Ordet levende. Det skjer gjennom forkynnelsen av Guds Ord og ved lesning av Bibelen. Paulus skriver om det i Rom.7,7-9: "Hva skal vi da si? Er loven synd? Langt derifra! Men jeg kjente ikke synden uten ved loven. For begjæret hadde jeg ikke kjent dersom ikke loven hadde sagt: Du skal ikke begjære! Men synden benyttet seg av budet og vakte alle slags begjær i meg. For uten lov er synden død. Jeg levde en gang uten lov. Men da budet kom, våknet synden til live."

Her ser vi at Ånden gjør loven levende for Paulus, og da våknet synden hos ham. Paulus erkjente at han levde uten lov før han ble omvendt til Jesus. En kjenner ikke til synd uten at en har loven.

Og i Rom. 3,19 står det: "Men vi-

vet at alt det loven sier, det sier den til dem som er under loven, for at hver munn skal bli lukket og hele verden bli skyldig for Gud." For loven kommer med krav om at vi skal oppfylle den til punkt og prikke. Vi skal være fullkomne og oppfylle loven av et helt hjerte for Jesus. Men vi kommer så til kort, og så får vi en lukket munn og blir skyldige for Gud. Dette er lovens gjerning, å gjøre oss fortapte i oss selv, slik at vi ikke ser noen annen redning enn Jesus og det han gjorde for oss på Golgata kors.

Rom.3,23-24 sier det slik: "Alle har syndet og står uten ære for Gud. Og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus." Det er stort at det er nåde for oss syndige mennesker, for i oss selv er vi intet.

Ånden arbeider gjennom Guds Ord, derfor er det om å gjøre at vi leser og hører Guds Ord. Og en skal ikke undre seg over at en ser seg bunn fordervet og syndig for Gud. Jo lenger en lever med Jesus, jo mer ser en seg syndig i seg selv, og så blir en mer og mer avhengig av Jesus i sitt liv og i alt en skal gjøre.

I Matt.9,13 sier Jesus: "Gå bort og lær hva dette betyr: Barmhjertig-

het er det jeg vil ha, ikke offer! Jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men for å kalle syndere." Det er det samme om en kommer med små eller store synder, eller føler at alt er bare synd. Hos Jesus får en forlatelse.

Det er godt når evangeliet blir forkynt og en får komme til Jesus og få forlatelse for sin synd. Det er herlig å få trøst av Jesus: "Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile" (Mt.11,28). "Alle de som Faderen gir meg, kommer til meg. Og den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut" (Joh.6,37). "Men dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønnns blod renses oss fra all synd. Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renses oss fra all urettferdighet" (1.Joh.1,7 og 9). "Mine barn! Dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde. Og hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, Den Rettferdige. Og han er en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens" (1.Joh.2,1-2).

Mange av oss kristne er så like verden, og tillater seg alt det som verden gjør. Og verden ser på oss kristne og det livet vi lever. De ser at

vi kristne ikke lever annerledes enn dem, og så tenker de at det ikke er så farlig å leve uten Gud. En vinner ikke verden ved å leve som verden gjør. Istedet kommer vi kristne til å falle bort fra Jesus ved et slikt liv.

"Jeg formaner dere altså, brødre, ved Guds miskunn, at dere fremstiller deres legemer som et levende og hellig offer til Guds behag. Dette er deres åndelige gudstjeneste. Og skikk dere ikke lik denne verden, men bli forvandlet ved at deres sinn fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som han har behag i, det fullkomne" (Rom.12,1-2). Her blir vi formant til å leve et hellig liv og ikke etterligne verden. Vi er som kristne kalt til å leve annerledes enn verden. Livet vårt skal avspeile Guds bud. Vi skal likevel ikke bygge vår frelse på dette, for der gjelder bare det Jesus gjorde for oss. Vi blir frelst ved Jesus alene.

I Joh.8 leser vi om kvinnen som blir grepet på fersk gjerning i hor. Jesus formaner denne kvinnen til ikke å synde mer. Hun måtte leve annerledes heretter. Og i Joh.5,14 sier Jesus til mannen han har helbredet ved Betesda dam: "Se, du er blitt frisk. Synd ikke mer, for at ikke noe verre skal hende deg." Jesus vil at vi kristne skal leve annerledes enn verden gjør.

TIL SALGS?

Av Lars Fossdal

Det er mangt som er til salgs i dag. Aviser og blader taler om aktiv handelsvirksomhet. Både tenkelige og utenkelige ting er til salgs.

Noen selger fordi de ikke lenger har bruk for varene sine, de er bare til bry og opptar unødig plass. Varen har ikke lenger verdi for selgeren. Andre selger for å kunne kjøpe seg noe annet, de er ikke fornøyd med det de har. Noen gjør en god handel, mens andre er mer uheldige.

Jeg hørte nylig om en som hadde kvittet seg med et gammelt piano. På "loppemarkedet" ble det solgt for 500 kroner. Kjøperen tok det til et musikkcenter for å fikse det opp. Pianoeksperten sa det var verdt 50 - 60.000 kr.

Tenk om den tidligere eieren fikk vite hvilken rikdom han hadde solgt!

Bibelen forteller oss om folk og personer som solgte noe mye mer verdifullt. De solgte den største rikdom, nemlig himmelens rikdom og sin sjel. De så ikke lenger noen verdi i å ha Herren til Gud og forløser. Andre ting ble av større betydning

eller verdi for dem. De ville finne sitt liv her i verden og leve som verden. Denne byttehandel ble deres største ulykke i livet. De lot seg besnære og lede av de onde ånder til undergang for seg. De kom under Herrens vrede. Judas solgte sin sjel for 30 sølvpenner. Demas byttet sin sjel bort mot verdens herlighet, og Salomo tok seg hedenske hustruer og solgte dermed sin himmelske arv. Deres "handel" var en dåres handel.

Alle disse hadde fått del i Herrens frelse. De var hans barn og arvinger til herligheten. Noe større finnes ikke her på jord for et folk og for et menneske. Vel er det visse lidelser og trengsler som følger med dette barnekåret, men de er å regne for intet i forhold til den herlighet som en gang skal åpenbares på den som tror på Jesus.

Hver dag står de alt her på jorden hellige og ulastelige for Herren. De tilhører en ætt som er kjøpt med Jesu blod - ut av satans og syndens makt over seg - de er fridd i fra sin syndeskyld og en evig fortapelse, de er satt inn i Jesu barnekår.

Disse menneskene står i en stor åndskamp fra makter og myndigheter i himmelrommet. De vil ta fra dem Jesus, slik at de ikke når himmelen. I himmelen skal Gud selv være hos dem, det skal ikke mer være noen natt (heller ikke i sjelen), døden skal ikke være mer, ingen tårer skal mere renne over kinnet, ingen sorg, skrik eller pine skal finnes der, for de første ting (det jordiske) er veket bort. Der skal den fullkomne kjærlighet råde i alles hjerter. Der skal det være en fred og en salighet uten like. Selv Salomos herlighet er for intet å regne mot denne herlighet.

Det er ikke til å undres på at de onde makter setter alle krefter inn for å fange den som lever i nåden, og derved hindre ham i å oppnå denne herlighet. De har jo selv forlatt denne herlighet. I fallet ble de forgjort, slik at de i stedet for å hjelpe oss til å nå himmelen, setter alt inn på å hindre oss i å nå himmelen.

Det er noen ondskapens åndehær ikke rår med, og det er de troende som blir i ORDET, - i SANNHETEN, - i LYSET fra himmelen. For nåden opptukter de troende til å fornekte ugudelighet og de verdslige

lyster og til å leve gudfryktig og rettferdig i denne verden. Ordet gjør den troende vis til frelse, og det opplyser ham så han kan avsløre bedraget i halvsannheten slik at han ikke selger Jesus for en kortvarig nytelse av denne verden.

Derfor prøver de onde ånder å hindre oss i å lese Ordet. De frister oss ved f.eks. å få oss til å arbeide mye, slik at vi ikke orker å lese i Bibelen, hverken morgen eller kveld. Ved å gi etter for dette kommer den troende på avstand og mister tilslutt det fortrolige samfunnet med Jesus. De onde ånder vil oppta våre hjerter med hobby, aviser/blader, TV, familieliv, osv. Slik selger mange Jesus.

Dersom de onde ånder ikke får hindret oss i å lese Bibelen, vil de hindre at Ordet fester seg i våre hjerter slik at vi akter og innretter livet vårt etter det. Jesus forteller om at den onde sår bekymringer og materialisme for å kvele Ordets virkning i våre hjerter. Da blir Ordet uten frukt i våre liv og troen er kun en død tro.

Vi fristes også til å legge noe til eller trekke noe fra Ordet, slik at det ikke treffer oss i våre hjerter. Ordet

får ikke være sannheten for oss, fordi vi ikke vil omvende oss fra noen synder. Igjen er vi utsatt for de onde ånders fristelser, til å selge Jesus.

Lykkes ikke de onde ånder på den ene måten, kommer de sterkere på en annen måte neste gang. De arbeider alltid og blir ikke grepet av mismot, slik vi så ofte gjør.

Til og med når Herren tukter sine i kjærlighet, slik en god far gjør med sitt barn, kommer de onde ånder med sine listige tanker. De kan si: "Se hvor kjekt verdens barn har det. Du har det trist. Egentlig er Gud en hård og vanskelig Gud, han bryr seg ikke om deg du usle menneske."

Den som hører på disse røstene, blir selvopptatt og selvmedlidende. Han mister det usynlige - det evige - av syne. Asaf var i denne fristelse og etterpå måtte han bekjenne: "Nær var mine trinn glidd ut!" Men Guds Ord ble ham til hjelp. Her fikk han se deres avslutning, at "de gikk under og tok ende med en forferdelse" (Sal.73).

Asaf følte seg plaget hele dagen, og han sier at hver morgen kom til ham med tukt, men Guds mål var

klart: Herren "oppdro" ham for at himmelens rike skulle få rom i hans hjerte, slik at han kunne komme inn i himmelens rike. - Gud ville forhindre at han solgte Jesus for å få et "bedre" liv her i verden. I Ordet fikk han se at han i sin selvmedlidenhet og bitterhet mot Herren var ufornuftig og intet forstod, han var lik et dyr (uten forstand) mot Herren. I Ordet fikk han rede på at han ble ledet ved Guds råd på sin ferd mot himmelen. Derfor måtte han nå si: "Når jeg har deg, har jeg ikke lyst til noe på jorden." Ordet forhindret ham i å selge Jesus.

Som nevnt ovenfor, er det bare en vei å gå med fristelsene, nemlig til Herrens eget ord. Der blir jeg opplyst, jeg ser at i Jesus er det en fullkommen frelse for meg, arme, elendige menneske. På tross av mitt kjød og min onde natur står jeg likevel hellig og ulastelig i Jesus for Gud. Jeg innser at Herren frelser kun av nåde, Herren tukter sine barn og han leder sine ved sitt råd. Ja, her er i sannhet rikdom og skatter som ikke er verd å selges for å få en kortvarig nytelse av denne tids "herligheter".

Den som forkaster eller forsømmer Ordet, blir i mørket.

Hverken Judas, Demas eller Salomo gjorde en fornuftig handel. Ingen av dem hadde trodd at fristelsene skulle få slike konsekvenser som den evige død.

Hvordan er det med deg? Selger du Jesus, unndrar du deg Guds Ord til fortapelse?

Det er som å bytte bort diamanter mot søppel. Større dårskap finnes ikke, hverken i himmelen eller på jorden. Tenk å skulle stå for en helig Gud i sitt eget ufullkomne liv og bli avvist og bortvist til helvete, når en hadde mulighet til å stå i Jesu rettferdighet og få gå inn til evig salighet. - Bare fordi jeg lot meg dære av satan og hans medhjelpere. Å hvor grundig et slikt menneske er narret. Å for en lidelse og nød et slikt menneske skal oppleve en evighet lang. Forkastet av Herren enda Herren hadde ordnet en fullkommen frelse for det.

Om den troende her på jorden har del i Jesu lidelser, må han ikke vurdere barnekårets verdi mot trengsle-
ne i denne verden, men mot den herlighet og salighet som engang skal åpenbares på ham.

Derfor synger sangeren:

*Hindringer er mange,
gjør motstand min sjel!
Satan ei nåden deg unner.
Treng deg gjennom alt
som vil hindre ditt vel,
la verdens vellyst gå under!
Intet vil deg gagne
hele verdens prakt
Dersom den får sjelen
fanget i sin makt.
Hør hva han sier
som døde for deg:
Strid i Guds kraft for din Krone!*

*Herlighetens krone
er verd all din flid,
verd all din bønn og din lengsel.
Ingen angrer seg
som er vel kommet dit,
kronen fortjener din trengsel.*

Jesus sa: "Salig er den som ikke tar anstøt av meg".

Referat frå årsmøtet 1996

Årsmøtet for NLL vart halde på Solborg Folkehøgskule, Stavanger, i samband med sommarskulen 17.-21. juli 1996.

Formannen, Karl B. Bø, ynskte velkommen. Reidar Linkjendal heldt andakt ut frå Gal.2,20: "Eg er krossfest med Kristus, eg lever ikkje lenger sjølv, men Kristus lever i meg. Det livet eg no lever i kjøtet, det lever eg i trua på Guds Son, han som elska meg og gav seg sjølv for meg." Det er det indre samfunnslivet med Gud som gjer meg til ein kristen. Det er dette livet som også trengjer ut i det ytre daglege livet og pregar meg. Det er ordet om krossen som gir oss livet. Eg får sjå at synda er utsletta, og i Kristus er eg rettferdig og rein for Gud. Det gamle livet vårt er krossfesta med Kristus. Paulus snakker om å døy dagleg. Det gamle livet vårt etter naturen må døy dagleg. Her er ein dødsprosess og ein livsprosess i Guds rike som varer like til den dag vi er heime i himmelen og er fri for evig. "Meg og hva mitt er jeg gjerne vil miste, når du alene i sjelen vil bo," synger sangaren. Tenk at Jesus kunne elska ein slik ein som meg. Saul sparde noko i sitt liv som Gud sa var synd. Saul mista livet i Gud. Gud må få dømma alt som er synd i våre liv. Men Jesus er ei soning for våre synder om vi lever i lyset her. Gud dø-

der, og han gjer levande. Kristendom er «syndenes forlatelse».

Tre av våre trufaste vener var gått bort i året som gjekk. Det var Hans Wergeland, Astrid Ubøe og Kjetil Bergstøl. Desse vart minna. Borte frå lekamen, heime hos Herren, seier Bibelen om dei som døyr i Herren.

Årsmelding frå styret vart opplese og godtatt (sjå anna stad i bladet).

Etter årsmeldinga frå styret hadde forkynnarane ordet.

Sven A. Berglund har knytta mange kontakter rundt om på Sunnmøre i det halve året han har verka. Han har merka at mange er på leit etter ein åndeleg heim i dag, og mange hungrar etter åndeleg mat. Fleire stader har dei bede om møteverksemd.

Per Bergene Holm var inne på at vi blir alle prega av den verda vi lever i. Får Ordet som vi høyrer, rom hos oss? Får det verka slik at vi kjem i naud for synda vår, og blir det skapt nokon fryd over frelsa? Hebr. 4,2 fortel om nokre som hadde høyrte den glade bodskapen. Men ordet som dei høyrde, vart til inga nytte for dei, fordi det ikkje ved trua var smelta saman med dei som høyrde det. Er det slik med oss? Blir Ordet til nytte for oss, og får det virka i våre liv? Korleis skal det gå

med våre barn om ikkje dette får skje med oss? Fryktar vi synda og fortvilar vi over synda? Eller er det bare tankar og ei lekse vi har lært? I heile kyrkja er dette ein sjukdom som lett smittar oss alle.

Tore Mangelrød kjende på desse velsigna banda som bind Guds folk saman, når han reiste rundt med Ordet. Det er Ordet om Krossen vi har å gå med, sa han. Israelsfolket i ørkenen måtte få ny manna kvar dag. Dei kunne ikkje samla og lagra. Slik er det å reisa med Ordet også. Vi må få ny manna, ny bodskap frå himlen for kvart møte.

I årsmeldinga for Bibelskulen på Fossnes kunne rektor Per Bergene Holm fortelja at 11-12 elevar hadde fulgt undervisninga meir og mindre siste skuleåret. Møtesalen er utvida, og mykje av gjelda er sletta. Personalet er det same. Vi er skrøpelege kar, men skatten vi har å formidla er dyrebar. Det er bare når kveitekornet fell i jorda og døyr at det gjev grøda.

Kasserar Margrete Frafjord las opp rekneskapen, som vart vedteken. Sjølv om det er auke i gåveinntektene, så har vi tatt på oss større ansvar i Peru.

Jon Espeland fortalde litt frå arbeidet i Peru og la fram for oss den åndskampen det er å stå i eit slikt arbeid. Forkynninga av Guds Ord er

det viktigaste vi kan gi dei i Peru, sa Espeland. Han kunne kjenna eit godt åndeleg samfunn med dei der ute som hadde fått sett inn i evangeliet. Dei ba oss om å tala om forskjellen mellom det vi kan kalla "bestemmelses-kristendom" og dette å få sjå inn i evangeliet og bli løyst og fri i det som Jesus har gjort for oss. Det var ei open og lyttande forsamling vi tala til, sa Espeland. Be for arbeidet i Peru.

Så var det valg. Styret har vore Karl B. Bø, Reidar Linkjendal, Håvar Fjære, Ragnar Opstad og Dag Rune Lid. Dei tre første sto på val i år. Håvar Fjære sa frå seg attval.

Desse vart valde: Karl B. Bø, Reidar Linkjendal og Sven A. Berglund. Varamenn vart: John Flaten, Arne Otto Skutlaberg og Sverre Ånestad.

Valnemnda er nå: Arne Otto Skutlaberg, Ragnvald Lende og Håvar Fjære. Fjære vart vald inn i staden for Berglund som stod frå før.

Revisorane Marit Kolnes og Torunn Ånestad vart attvalde.

Formannen takka for eit roleg og godt årsmøte, og samværet vart avslutta med sangen: Vi kaster atter garnet, O Herre på ditt bud.

Torunn Ånestad

Årsmelding fra landsstyret til årsmøtet for arbeidsåret 1995/96.

"Og om en basun gir en utydelig lyd, hvem vil da gjøre seg rede til strid?" Ordet fra 1.Kor.14,8 står for oss når årsmeldingen for dette arbeidsår skal skrives. Dersom ikke den himmelske basun lyder iblant oss, så blir det ingen sann strid for himmelen. Da blir det ingen kamp for herligheten der hjemme, ingen glede over frelsesbudskapet, ingen gudgitt bekymring for den religiøse tidsånden som blåser så besnærende inn blant troens folk, og heller ingen nød for andre menneskers frelse, eller glød for å nå disse med budskapet om et fullbrakt frelsesverk.

Sendetjenesten Lekmannsmisjonen har også siste virkeår fått stå i et rikt sårbeid. Ca 50 møteuker er avholdt, i tillegg til mange bibelhelger og enkeltmøter. Magnor Sandvær, Olaf Klavenæs, Per Bergene Holm, Lars Fossdal og Tore Mangelrød har alle vært engasjert i forkynneroppdrag denne vinteren. I tillegg begynte Sven A. Berglund som arbeider hos oss i januar. Han har foreløpig hatt mesteparten av sitt virke på Sunnmøre og i Romsdal og har særlig hatt mange enkeltmøter. Endel fritidsforkynnere har også deltatt på våre møter.

Av felles større arrangementer kan nevnes hovedsommerskolen på Bibelskolen på Fossnes, sommerskole på IMI-stølen, bibelhelger på Dvergnestangen og Skårnesheimen, og nyttårsamling og pinsestevne på Fossnes. Dette var så langt vi kan se, gode samlinger hvor frelsesbudskapet fikk lyde til vekkelse, omvendelse og ny glød på himmelveien. Tilslutningen er omtrent som tidligere år.

Vår bevegelse trenger disse samlingene. Mange av våre venner kjenner på en åndelig ensomhet på sitt hjemsted og er i sterkt behov av den oppbyggelse disse samlingene gir.

Både virksomheten på Bibelskolen på Fossnes og misjonsarbeidet i Peru blir det gjort rede for i egne meldinger, men landsstyret gleder seg over disse mulighetene som Gud har lagt i vår vei. Nøden for at vennene rundt i landet skal få del i forpliktelsene som følger med et yttermisjonsengasjement har også opp tatt oss mye.

I kirkebildet i landet vårt kjenner vi oss nokså ensomme. Vi har liten tro på de nye virkemidlene som følger med den religiøse aktivitet i vår tid, ja vi ser faktisk mye av dette

som djevelens fangstarbeid, hvor han søker å røve seg et bytte fra Guds sanne menighet på jord. Når musikk som dominerer der verdens folk forlyster seg og spotter Gud, blir tatt i bruk innen rammen av det som skulle være oppbyggelse for troens folk, og når engasjementet er stort for å dramatisere og visualisere frelsesbudskapet, som jo kommer av hørelsen ifølge Guds ord, da er vi redd for at det er blinde veiledere som står i spissen for virksomheten. Og er situasjonen slik, ønsker vi minst av alt samarbeid på tvers av organisasjonslinjer. I dette spenningsfeltet tror vi også Lekmannsmisjonens framtid vil bli avgjort.

Vi er ifølge grunnreglene en sendetjeneste for de åndelig sett hjemløse. Og vi har selv opplevd at denne sendetjenesten ble et åndelig hjem for oss. I den sammenheng vil vi frimodig peke på den mulighet som venner av den luthersk-rosenienske tradisjon (som det også står i våre grunnregler) har til å gjøre dette åndelige hjem kjent. Bladet vårt, "Lov og Evangelium", har mang en gang vært plogspissen inn i nye hjerter som var ukjente med organisasjonen som sto bak denne virksomheten. Bladet har fått mange nye abonnenter siste år, og henvendelsene som følger med vitner om mennesker som er urolige for den

åndelige utviklingen i landet vårt. Bladet har ca 2000 abonnenter.

Lekmannsmisjonen ble startet i begynnelsen av 1960-åra, og mange av dem som da kom med var i sine beste år. Ca 35 år seinere er det naturlig at mange av disse er i ferd med å legge arbeidsstaven ned. Det merker vi. Der hvor ikke det åndelige generasjonsskiftet har fått utvikle seg naturlig etter Bibelens formaning, er det idag færre og færre til å drive møtevirksomheten. Hvert år mister vi møteplasser hvor dette er bakgrunnen. Dette gir oss en stor nød etter å formidle den åndelige arv og det syn Gud har gitt oss på sitt rike på jord - til barna og våre unge, slik at de har trang til å overta når deres tid kommer. Må Gud gi oss nåde og visdom og styrke til det, og må Herren Jesus våke over den lille virkegreinen i hans rike som kalles Lekmannsmisjonen.

Så vil vi takke vennene som tok imot forkynnerne i sine hjem, takke for alle som gav til virksomheten. Gud gav oss det vi trengte på denne måten. Og så vil vi formane alle til å våke og være rede, la ikke verdens forførende ånder prege ditt hjem og ditt hjerte i disse skjebnesvangre tider i Guds frelseshistorie. Han kommer snart.

Landsstyret.

Misjonsarbeidet i Peru !

Besøksreise til Peru:

Fra 1-10.juni var Jon Espeland og Per Bergene Holm på et besøk i Peru. Hensikten med besøket var å drøfte enkelte sider ved arbeidet i INEL-Peru og å delta på et bibelkurs i regi av INEL-Peru 7.-9.juni.

Dåret av syndens svik:

I løpet av vinteren var det blitt avdekket at to av lederne i INEL-Peru hadde gjort seg skyldig i økonomisk utroskap, og Jon Espeland fikk mye å gjøre med å være med å avklare forholdene og treffe de riktige tiltakene i saken. Selv om dette var et stort slag for den nasjonale kirken, så ser det ut til at den har kommet styrket ut av vanskelighetene.

De utro medarbeiderne ble bedt om å bekjenne hva de hadde gjort, og noe motvillig kom de etter hvert fram med det. Så de faktiske realiteter er avklart, og pengene skal betales tilbake. Det store spørsmålet, noe som det gjenværende styret ikke minst var opptatt av, det er hvordan det vil gå med de to som har vært utro. Vil de nøye seg med et ytre oppgjør, betale tilbake gjelden og så være ferdig med det hele, eller vil de

også erkjenne sin synd i hjertet, søke syndenes forlatelse og finne tilbake til samfunnet med Gud og de andre troende? Det var i første rekke dette de andre i styret var opptatt av og ba om. Tapte penger var så sin sak, men tapte sjeler var langt mer alvorlig. Det var gripende å oppleve denne nøden for de som hadde vært utro.

De andre var også grepet av frykt, frykt for at de selv skulle bli dåret og falle i fristelse. De to som hadde blitt dåret, hadde vært to av de fremste. Dem så de andre opp til, og noen kunne takke dem for at de hadde blitt ledet til Jesus en gang. Og nå hadde de falt, og så hadde de glidd bort fra Jesus. Når disse kunne falle, kan ikke da det samme også skje med oss? Hvor er denne frykten i våre liv?

Kamp om sjelene:

Selv om det avholdes jevnlige møter på faste møteplasser, så er evangelistenes dager stort sett belagt med husbesøk og samtaler. Det er stor åpenhet, og evangelistene får ofte komme igjen og igjen i forskjellige hjem og samtale ut fra Skriften. Slik kan de også innby til

møtene, og så få en og en inn under Ordets hørelse.

Flokkene er ikke store, og det er mange som kjemper om de samme sjelene. Selv i de fattige nybyggerstrøkene (slummen) er det en rekke forsamlingslokaler for ulike sekter og retninger. Og folkereligiøsiteten med sine fester og verden med sitt syndeliv drar også på mange. Så evangelistene taler ikke til og kaller ikke på mennesker som lever i et vakuum, men de er kun én røst blant mange.

Vi må være med å be om at Ordet som de sår kan nå inn og gripe tak i hjertene!

Mye virksomhet, men få folk:

Strømmestiftelsen, som i sin tid tok initiativ til et arbeid i den bydelen som INEL-Peru nå har sin virksomhet, startet opp langt mer enn et evangelisk arbeid. Det evangeliske arbeidet er bare en forsvinnende liten del av hele det integrerte prosjektet i bydelen.

Men det er INEL-Peru som nå har overtatt det overordnede ansvar for dette arbeidet, både drift av skole, helsestasjon, barnehage og radio. Det er den peruanske stat som har tatt over det økonomiske ansvar for helse- og skoleinstitusjonene, men INEL-Peru sitter igjen med ansvar for hva som formidles og utføres.

Dette store arbeidet gir veldige muligheter til å komme i kontakt med menneskene som bor i bydelen,

men samtidig er nøden at en ikke har frigjorte troende mennesker som kan gå inn i dette veldige arbeidet. Arbeidet er altfor stort og omfattende til en slik ung nasjonal kirke. Derfor har de ulike institusjonene et personale som vanskelig kan fremme det som INEL-Peru ønsker. Tenk hvilken mulighet det er å ha en barneskole som i dag tar tre hundre elever, og som ferdig utbygd vil ta mange flere. Nøden er derimot den at det ikke finnes lærere som kan hjelpe elevene til liv i Gud. Nå hjelper evangelistene til i kristendomstimmene av og til, men det kan ikke erstatte troende lærere.

Vær med å be om at Gud må gi visdom og klarsyn til ledelsen i INEL-Peru, og kalle mennesker til frelse og tjeneste i dette arbeidet.

Bibelkurset:

Den siste helgen vi var i Peru, var vi med på bibelkurs i Arequipa, i den bydelen der INEL-Peru driver sitt arbeid.

Bibelkurset begynte kl.08.00 om morgenen og varte til kl.18.00 om kvelden, kun avbrutt av korte pauser mellom bibeltimene og en times matpause midt på dagen. Så i løpet av helgen ble det nok holdt over 20 bibeltimer. Det var fra 20-60 tilhørere på de enkelte bibeltimene. Alle kunne ikke være hele tida, slik at noen kom utover dagen, mens andre måtte gå.

Emnene på bibelkurset var blant annet: Skriften alene, Troen alene, Nåden alene, Dåpen. Det var tydelig at det var et ønske om å gi folket grundig innsikt i de sentrale frelses-sannhetene, og ikke minst klargjøre forskjellen på katolsk og evangelisk-luthersk lære.

Men samtidig er det en fare for at mange skal ta imot forkynnelsen bare som ei ny lære. Evangelisten Eusebio fryktet ikke minst dette. Så den siste dagen, da det ble gitt anledning til spørsmål, ba han om at det måtte sies noe om forskjellen på "bestemmelses-kristendom" og det å få evangeliet åpenbart for sitt hjerte slik at en ble frigjort. Jon Espeland svarte på dette spørsmålet, og det var svært åpent og mange som lyttet til når det ble forkynt om dette.

Arbeidets farer og fremtid:

Et slikt misjonsarbeid, drevet av en ung nasjonal kirke, utsettes for mange farer, både indre og ytre.

Det er ikke tvil om at en kan gjøre seg tanker om dette i det hele tatt vil gå. Her er de fleste nyomvendte, de har liten og ingen utdanning, de er ikke ressurssterke, og har menneskelig sett lite å sette imot dersom det skulle oppstå læreforvirring eller andre vanskeligheter. Og rundt dem er det mange andre som også kommer i Guds navn eller i sitt eget navn og er ute etter de samme menneskene.

Da er det godt å vite at det er ikke første gang situasjonen er slik i

Guds rike. Slik var situasjonen i mange av de menigheter som Paulus grunnla.

På slutten av sitt liv sitter han selv fengslset i Rom. Tiden for hans bortgang er nær, og i de menigheter han har grunnlagt, er det stor nød. Det er indre splid og læreforvirring, mange har falt fra og flokkene er små og de kjenner seg hjelpeløse, og nå kan heller ikke Paulus hjelpe dem lenger.

En menighet som kjente på noe av dette var menigheten i Filippi, den første menighet på europeisk jord. Det er tydelig at Paulus har fått høre om hvordan de har det og at de kjenner seg motløse. Da skriver han til dem og sier: "Jeg er fullt viss på dette at han som begynte en god gjerning i dere, vil fullføre den inntil Jesu Kristi dag."

Paulus taler ikke her i først rekke om den enkeltes gudsliv og frelse, skjønt det også klinger med, men han taler om den misjonsgjerning Gud har begynt iblant filippenserne. Den skal Gud fullføre inntil Jesu Kristi dag. Det er også det løfte vi har for misjonsarbeidet i Peru. Det er Guds egen gjerning å føre evangeliet til jordens ender, og den gjerningen vil han selv fullføre inntil Jesu Kristi dag. Så kan vi med frimodighet legge alt det vi har å be om, også med tanke på INEL-Peru, fram for Gud i påkallelse og bønn med takk.

Per Bergene Holm

ÅRSMELDING FOR BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES 1995/96

Det har vært flere elever i år enn tidligere. Ekstra gledelig er det at vi har nådd noen utenfor vår egen sammenheng, tildels personer som ellers ikke ville ha søkt til våre arrangementer. Gjennom bibelskolen har disse også blitt kjent med den øvrige virksomheten og har vært med på møter og samlinger.

Gjennom tilbudet om hebraiskundervisning fikk vi kontakt med noen nye. Kanskje kan det være en måte å få kontakt med enkelte i nærområdet, å tilby kurs i gresk eller hebraisk, evt. i andre fag? Kanskje kunne vi forsøke oss med noen timer kveldsbibelskole i løpet av en vinter, i første rekke med sikte på slike som ikke kan følge undervisningen om dagen? Her er det muligheter for å nå videre ut.

I løpet av 1995 ble de siste store utbedringsarbeidene gjort, og det er nå tid for mer ordinært vedlikeholdsarbeid i tiden som kommer. Det står fortsatt mye ugjort i så hen- seende, men de største og mest kostbare arbeidene får vi tro er tilbake- lagt.

Til tross for betydelige investeringer også dette året, så lyktes det å slette store deler av gjelden i løpet av 1995. Driftsmessig gikk regnska-

pet med et overskudd på kr. 132.458,-, etter at overføring fra hovedkassen er trukket fra.

Skolen har nå et privat lån på kr. 90.000,-. I tillegg har misjonen et banklån på kr. 220.000,- pr. 1.1.1996.

Den åndelige situasjonen i folket vårt er mørk. Læreforvirringen tiltar, samtidig som Guds ord har mindre og mindre autoritet i folks bevissthet, også blant dem som bekjenner kristentroen. Det kan være fristende for oss å tenke at dette ikke gjelder oss, at det er hos alle de andre utglidningen gjør seg gjeldende, mens vi står fast på Ordets grunn, vi lever i veknelsen og i den daglige omvendelse. Nei, måtte ingen søke til Bibelskolen på Fossnes i den tro at der var alt fullkomment, der var alt som det skulle være. Skrøpelige kar er vi, og det blir vi, hvor vi enn søker å stase oss ut. Men måtte det være skatten vi bærer som menneskene fikk se, måtte bare vitnesbyrdet om Jesus finnes hos oss, at mennesker kunne se skatten trass i vår skrøpelighet, så var det ikke forgjeves. La oss aldri glemme det, at det er ikke oss menneskene trenger, men Jesus!

Bibelskolestyret.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Den Hellige stad

Av Ragnar Hansen

*Den hellige stad som av Gud er beredt
den lengtende, ventende brud.*

*De mange som ser at den
dagen snart gryr,
de venter, de venter, ja dagen den gryr.*

*Den hellige stad som av Gud er beredt
for alle som vissheten har.*

*De mange som venter,
forvisset de er,
de venter, de venter, ja, salig de er.*

*Den hellige stad som av Gud er beredt
for alle som tror på hans navn.*

*De mange som venter i tidenes jag,
de venter, de venter, i lengselens sinn.*

*Den hellige stad som av Gud er beredt
for evig da hjemme de er.*

*I himlen er lengselen evig forbi,
den ventende brud har nådd hjem.*

Innsendt av Ragnar Hansen, Skodje

Bibelhelg på Skårnesheimen

18. - 20. oktober

(Forskjøvet 1 uke i forhold til det som ble opplyst på sommerskolen).

Program kommer i neste nummer av Lov og Evangelium.

*Påmelding kan sendes til Håvar Fjære, Goksjøruta, 3220 Sandefjord.
(Tlf. 33 11 08 31)*

Unge og eldre er hjertelig velkomne til samling om Guds Ord!